

వాక్కు

ఆలివ్ గ్రీన్ రంగులో కన్పిస్తోంది అడవి !

మూడు దిక్కులా యెత్తయిన కొండలు...మధ్యలో ఆకుపచ్చని లోయ ! నాలుగో దిక్కున ఆలివ్ గ్రీన్ ఆరణ్యం!

కనుచూపు మేరా... పచ్చని జీవితం. కిలకిలా, కళకళా... రకరకాల పక్షుల కుహు, కుహూ రాగాలు. పరుగులిడే లేగదూడలు. పశుల మందలు... పశులకాపర్ల వేణుగానం, అడవిపూల వాసనల్లో చిరుగాలి పలకరింతల పులకరింపులు. కొండల మొదళ్ళలో... బారులుగా రెండు వరుసల్లో - దర్భగడ్డి పైకప్పుల్లో నిలబడిన పూరిళ్ళ 'పలస'లు. కొండ పోడు భూముల మీద 'అరప'లు. అరపల మీద... పంటల కాపుగాచే రైతులు. 'పలస'ల్లో... అర్ధనగ్గు వనకన్యలు. గోచీపాత ఆదివాసీలు...! ఉదయసంధ్య వేళ... సమస్తమూ చలనశీలమైన వేళ!

ఉదయ సంధ్య - యింత మనోహరంగా వుంటుందని - నిన్నటిరోజు - 'వాళ్ళ' కోసం వెళ్ళినపుడు - చూసి, తెలుసుకున్నాడు రాధాకృష్ణ !

బహుశా అలనాటి శ్రీరాముడికి - జానకిరాముడు గాక ముందర - మునుల యజ్ఞవేదికల రక్షణ కోసం - ఆదివాసీలపై దాడికి వెళ్ళినపుడు - యిదే ఉదయ సంధ్య... యిదే మనోహరంగా కన్పించి వుంటుందని కూడా - రాధాకృష్ణకి అప్పుడు స్ఫురించింది! అలనాటి శ్రీరామచంద్రుడు నడిచివెళ్ళాడో, రథం మీద వెళ్ళాడో... తనుమాత్రం హెలికాప్టర్ మీద...!

రాధాకృష్ణకి యింకా ఉదయసంధ్యను వర్ణించాలన్నించింది. గానీ, ఆ వెంటనే - ప్రభాకర్ జైన్ మాటలు -

"...భారతీయులం - భావనాప్రపంచంలోనే బ్రతికేం... భౌతిక ప్రపంచాన్ని వొదిలేసాం. సెంటిమెంటు - సంపదనుకున్నాం. జస్ట్... నౌ... యిప్పుడే ఆరంభమైంది - కొత్తతరం! ప్రతిభతో ప్రగతిని సాధించే తరం. వీరికి - ఉదయ సంధ్య, గోభూళివేళ, గోపీకృష్ణ వేణుగానం - భౌతిక జీవితావసరాలను తీర్చలేవని తెలిసింది..." గుర్తొచ్చేయి.

ప్రభాకర్ జైన్ మాటలు గుర్తొచ్చేక - రాధాకృష్ణ కలం ముందుకి సాగలేదు. వృత్తిలోనూ, ప్రవృత్తి.. రచనా రంగంలోనూ - ప్రభాకర్ జైన్ తనకి సరైన జ్ఞానాన్ని అందిస్తుంటాడు.

అంతదాకా రాసిన విషయాన్ని - మరోసారి చూసుకున్నాడు. ఆలివ్ గ్రీన్ అరణ్యంలో - ఉదయసంధ్య... శ్రీరామచంద్రులవారు 'యజ్ఞవేదిక'ల రక్షణ కోసం - దాడికి వెళ్లినట్లు - తను 'వాళ్లు' మీద దాడికి సిద్ధపడటం... వరకూ రాసేడు.

ఇంతలో - రూములోకి ఒక ఎస్సయ్ వచ్చేడు. కుడిచేయీ, కుడికాలితో శబ్దవందనం చేసాడు. రాధాకృష్ణ అతనివైపు చూపు మరల్చాడు.

“సార్ - చనిపోయిన స్పెషల్ పోలీస్ కానిస్టేబుళ్లు ముగ్గురిలో, ఒకతని పేరెంటూ, బంధువులూ వచ్చేరు. గొడవ, గొడవ, చేస్తున్నారు - 'ఎలా చనిపోయారు? నిజంగా, ఎన్కౌంటర్ జరిగిందా' అనడుగుతున్నారు...”

రాధాకృష్ణకేం చెప్పాలో బోధపడలేదు.

కోవార్డ్ ఆపరేషన్ ! మూడురోజుల కిందట సంపాదించిన యిన్ఫర్మేషన్ తో - నిన్ను ఎన్కౌంటర్ ! తను - హెలికాప్టర్ లో ఎన్కౌంటర్ స్పాట్ పరిశీలించి - దగ్గరలో గల రెవిన్యూ గెస్ట్ హౌస్ నుండి... మొత్తం ఆపరేషన్ నిర్వహించేడు. తోడుగా, ఎస్పీ ప్రభాకర్ జైన్, మరో యిద్దరు డిఎస్పీలూ ! ఎన్కౌంటర్ స్పాట్ లో, స్పెషల్ పోలీస్ సి.ఐ, గ్రేహౌండ్స్ అధికారాల్లా! అక్కడికి, గెస్ట్ హౌస్ కి... వాకీటాకీ కనెక్ట్ చేసాం!

హెలికాప్టర్ లూ, వాకీటాకీలూ, రైఫిల్ బాంబింగూ... హైటెక్ ఎన్కౌంటర్ అని పౌరహక్కుల వారి కామెంటి!

ఇంత బలగము, యిన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకున్నా - ముగ్గురు మెన్ నేలకొరిగేరు! 'వాళ్లు...? స్పాట్ లో పదిమంది - కొందరు గాయాల్లో పరారయ్యారు గానీ - వాళ్లు మరణిస్తారు.... గాయాలు తీవ్రమైనవి ! అడవిలో... యెన్నాళ్లుంటారు మందూ మాకు దొరకక!

ఆలివ్ గ్రీన్ అరణ్యం... మనోహరమైన లోయలో ఉదయసంధ్యవేళ... వసంతకాలమేఘ గర్జనలో కాదు-తుపాకీల కాల్పుల్లో మార్మోగిపోయింది. ఆలివ్ గ్రీన్ అడవి అతలాకుతలం అయిపోయింది. ఎర్రటి నెత్తురు... పచ్చనాకులను రుచి చూసింది. రామచిలుకలు రెక్కలు తెగి నేలకొరిగేయి, తుళ్ళింతల్లో పరుగులిడే లేగదూడ గంగడోలును చీల్చుకు-తుపాకీ గుళ్లు దూసుకుపోయేయి. ఓ పశువులకాపరి దేహం - చిల్లులు పడ్డ వేణువయ్యింది. ఎదురెదురు తుపాకీ కాల్పుల మధ్య-అడవి 'అమ్మా' అని చావుకేక వేసింది!

ముందుగా, యిన్ఫార్మర్ చెప్పిన ప్రకారం స్పాట్ గుర్తించి - మూడు కొండల మీదకీ చేరిపోయింది బలగం. బైనాక్యులర్స్ లోంచి చూస్తే - లోయలో దృశ్యం అస్పష్టంగా

కన్పిస్తోంది. లోయలో - శిబిరాలు వేసి - సమావేశమయ్యారు 'వాళ్లు'. ఎక్కువమందే వున్నట్లుంది - (ప్లీసం అట ! దొరికిన వంట సామాగ్రి, రికార్డుల బట్టి ధృవపడింది).

శిబిరాలకు ముందర, చెక్కపెట్టెలకు ఎర్రటి వస్త్రాన్ని చుట్టి - నిర్మించిన స్థూపం! స్థూపం మీద యెగురుతోన్న ఎర్రజెండా ! స్థూపానికి అభిముఖంగా, పశ్చిమదిక్కులో తుపాకీతో సెంట్రీ ! తూర్పునా సెంట్రీ వుండేవుంటాడు - కన్పించలేదు.

లోయకి చుట్టూ, మూడువైపులా కొండల మీదుగా, బలగం గవ్చిప్ గా చేరుకుంది. లోయలో దృశ్యం... యిప్పుడు స్పష్టంగా కన్పిస్తోంది. ఆలివ్ గ్రీన్ యూనిఫాంలో 'వాళ్లు' - స్థూపం చుట్టూ నిల్చొని - సమావేశ ఆరంభగీతం ఆలపించసాగారు. సెంట్రీగూడా - అమరుల సంస్కరణ కార్యక్రమం వైపే దృష్టి మరల్చి - గీతాలాపనలో నిమగ్నమైనాడు. సరిగ్గా, అప్పుడే ప్రభాకర్ జైన్ -

“ఎటాక్, ఊc... ఫైర్...” అర్డర్ చేసాడు. ప్రభాకర్ జైన్ - గెస్ట్ హౌస్ లో రాధాకృష్ణని దించేసి, స్పాట్ కి మెన్ తో ఫాలో అయ్యేడు.

మూడువైపుల గుళ్ల వర్షానికి - దాదాపుగా ఆరేడుగురు అక్కడికక్కడే కుప్పకూలిపోయారు. మిగిలినవాళ్లు రెప్పపాటులో పెల్టర్స్ లోకి పరారయిపోయారు. సెంట్రీ తుపాకీ పేల్చుకుంటూ - దగ్గరి 'వలస'లోకి పారిపోతే, వెంబడించిన మెన్... అతన్ని ఓ యింట్లో కాల్చి చంపేరు. తిరిగొస్తుండగా - కాలిపాదం తెగిపడి, పారిపోవ వీలుగాక పెల్టర్ లో వుండిపోయిన 'జయరాజ్' కంటబడ్డాడు. జయరాజ్ తెగిన పాదానికి, కిట్ లోంచి తువ్వాయి దీసి కట్టుగట్టి - పొజిషన్ జేసుకు షూట్ చేసాడు. ఒకని తర్వాత వొకరు - ముగ్గురు మెన్ నేలకొరిగారు. ఈలోగా యింకోవైపు నుంచి దెబ్బతిన్న చిరుతపులిలా - పూర్ణక్క వున్న గుళ్ళన్నీ ఖాళీ జేసుకుని కాలుస్తోంది. ఆమె కారణంగా, మెన్ ముందుకెళ్ళలేక పోయారు - కళ్లముందే 'వాళ్ళు' చాలామంది పారిపోసాగారు. పూర్ణక్క తొడలు రెంటిలోనా గుళ్లు దూసుకుపోయి - కూలినచోటు నించే కాలుస్తోంది.

“పరిస్థితి బాగోలేదు 'వాళ్ళు' యెక్కువమందే చచ్చినా, మన వాళ్ళూ ముగ్గురు చనిపోయారు. అట్టింది ఎటాక్ గట్టిగా వుంది. బాంబింగ్ చేయించేదా?” ప్రభాకర్ జైన్ రాధాకృష్ణని, వాకీటాకీలో అడిగేడు.

- “బాంబింగ్ యాజ్ యిల్లీగల్...”
- “దటీజ్ నాట్ ది పాయింట్ నా...”
- “వాళ్లు మన పౌరులు, సిటిజన్స్...”

“వెనక్కొచ్చేమంటారా ? మనవాళ్ల శవాలను కూడా తెచ్చుకోలేం...” కోపంగా ప్రభాకర్ జైన్.

తను అంగీకరించటం, బాంబింగ్ జరగటం, 'వాళ్లు' మరో యిద్దరు మరణించటం - ఆ యిద్దరే - పూర్ణక్కా జయరాజ్ లని - వాళ్ళ మృతదేహాల్ని బట్టి పోల్చి, మెన్ - 'వాళ్లు' సాహసాన్ని విచిత్రంగా చెప్పటం - నిన్నటిలోనే వున్నాడు రాధాకృష్ణ.

“సార్... బాడీస్ కోసం బంధువులు వెళ్తామంటున్నారు...” ఎస్సయి మళ్ళీ చెప్పటంతో - ఆలోచనలాపి, నేటిలోకి వచ్చి -

“పేరేంట్స్ ని మాత్రమే రమ్మను - మాట్లాడతాను...” చెప్పాడు రాధాకృష్ణ. ఎస్సయి వెళ్లిపోయేడు.

తీరా-పేరెంట్స్ వాస్తే యేం మాట్లాడాలి? కడుపుకోకంతో వున్న వాళ్లనెలా ఓదార్చాలి- కుటుంబసభ్యుని కుద్యోగం. మరణానికి పరిహారంగా ధనం... యివి ఓదార్పు పలుకులేనా...?

ఒక తెగిన దుఃఖపుగొంతును - చీరకొంగుతో నొక్కేస్తూ తల్లీ, గుండె లోపలే సుళ్లుదిరిగే కన్నీళ్లతో తండ్రి, వారికి తోడుగా ఓ బంధువూ ప్రవేశించేరు. ఎస్సయి వారితోపాటు వచ్చి - ఎటెన్నెస్ లో నిల్చున్నాడు.

వార్ని ఆహ్వానించి, కూర్చోమని చెప్పి -

“జరిగిందానికి విచారిస్తున్నాం. బాడీస్ కాసేపట్లో వస్తాయి...” రాధాకృష్ణ మాటలు వెదుక్కుంటున్నాడు.

“...నిజంగా, మావాడ్ని-‘వాళ్లే’కాల్చారా?” తల్లిదండ్రుల్లో వచ్చిన బంధువు ప్రశ్నించేడు. రాధాకృష్ణ ఆయనవైపు తేరిపార చూసాడు. బంధువు కూడా సూటిగా - ఆయన కళ్లలోకే చూస్తున్నాడు. ఆ కళ్లు భయం గొలిపేయి - ఓ క్షణకాలం - ఆ కంటిచూపు - మృతించెందిన కానిస్టేబుల్ కంటిచూపులా - మరో క్షణకాలం-మృతి చెందిన ‘వాళ్లు’ కంటిచూపులా భ్రమింపజేసింది ! వెంటనే, సీట్లో సర్దుకు కూర్చొని, తేరుకొని -

“ఔను, ‘వాళ్లు’ కాల్చుల్లోనే....” జాబిచ్చేడు రాధాకృష్ణ.

“మీరు స్పాట్ లో వున్నారా?”

రాధాకృష్ణ బదులివ్వలేదు.

తల్లిదండ్రుల దుఃఖపు మేఘం ఓ క్షణం తెరిపినబడింది. గానీ, ఎయిర్ కండిషన్ గదంతా - దుఃఖం వర్షించి తడిచినట్లు చల్లగా - చావు గడపలా వుంది.

“...వాళ్లు ఎదురు కాల్చలే జరపనవుడు - మావాడెలాగ చనిపోయేడు?” మళ్ళీ ఆ బంధువే, కరుకుగా ప్రశ్నించేడు, ఆయనకిందులో యేదో తిరకాస్తున్నట్లనిపిస్తోంది. కిందటి ఎన్నికల్లో, తమ గ్రామంలో, తామంతా గ్రామంలో ఒక సమస్యకోసం - ఎన్నికలు బహిష్కరిస్తే - కౌంటింగ్ లో - తమ గ్రామంలో ఎనభైశాతం పోల్ అయినట్లు ఎన్నికల అధికారి ప్రకటించిన.... సందర్భం గుర్తొస్తోంది ఆయనకు!

ఆ బంధువు ప్రశ్నలకు, ఆయన తీరుకీ కోపగించిన ఎస్సయి -

“పౌరహక్కుల వాళ్లలాగ మాట్లాడొద్దు...” గసురుకున్నాడు.

రాధాకృష్ణ అప్పుడు - ఎస్సయివైపు... చురుగ్గా చూసేడు.

“ఔన్నార్. వాళ్లు వచ్చేరు. ఎన్కౌంటర్ బాటకమట. ‘వాళ్లు’ నిరాయుధులుగా వున్నప్పుడు, చుట్టుముట్టి కాలేసామట ! వాళ్ల బాడీస్ తెస్తున్నారా? ‘వాళ్ల’ బంధువులను రప్పించారా - అనడుగుతున్నారు...” సంజాయిషీ ధ్వనిలో వివరణ యిచ్చేడు ఎస్సయి.

రాధాకృష్ణ కిదంతా - తను రాస్తోన్న కథలో భాగమా - జరుగుతోన్న వర్తమానమా - అయోమయంగా వుంది.

అడవిలో ‘వాళ్ల’ సమావేశ స్పాట్ గుర్తించేక, ఎన్కౌంటర్ ఆపరేషన్ ప్లాన్ చేసినప్పుడు - మరోవైపు ‘కథ’ రాయడమూ ఆరంభించేడు. టెన్నీతో నిండిన, చావు, పుట్టుకల పొలిమేరలలో అందరూ వుంటే - తను కథ రాసుకు కూర్చోవటం - యెవరికన్నా తెలిస్తే - నీరో చక్రవర్తి సామెత గుర్తు దెస్తారని - రహస్యంగా యెవరికీ తెలియకుండా రాస్తోన్న కథ... ఎన్కౌంటర్ పూర్తయి - కథ పూర్తికాలేదు.

“వాళ్ల కదలికలు తెల్సిన వాడిచ్చిన యిస్పర్మేషన్తో గదా - కూంబింగ్ కి మీరు వెళ్ళారు...?” ఆశించిన యే జవాబునో రాబట్టేందుకు, మళ్లీ ఆ బంధువే ప్రశ్నించాడు.

“ఎస్...ఎస్. లేకపోతే మనకి తెలీదు. అది, మ్యాపులో గూడా గుర్తించలేని ప్రాంతం. ఇన్ఫార్మర్ వల్ల... యీజీ అయ్యింది...” చెప్పాడు రాధాకృష్ణ.

“...మన రాష్ట్ర భూభాగమే కాదట - పౌరహక్కుల వాళ్లంటున్నారు... అలాంటి ప్లేస్...” ఎస్సయి కష్టభరితమైన ఎన్కౌంటర్ గూర్చి ఉత్సాహంతో చెప్పబోయేడు.

“...మావాడికంటే అమాయకులెవరూ దొరకలేదా - మీ కథకి?” బంధువు - బాంబు విసిరినట్టు విసిరేడు తన ప్రశ్నని.

రాధాకృష్ణ... గతుక్కుమన్నాడు. ఆప్రశ్న అంతర్యం బోధపడింది, జరిగిన కాల్పుల్ని ఎన్కౌంటర్ గా నమ్మించేందుకు - వారి బిడ్డని చంపేమని... భావిస్తున్నాడు....! అంటే ‘వాళ్ల’తో ఎదురు కాల్పులు... కథే...?

“అసలెందుకు బాబూ చంపేయాలి?” గుండె లోపలి దుఃఖాన్ని మింగి, మింగి, గొంతు పెగిల్చి - ఆవేదనగా ప్రశ్నించేడు తండ్రి.

ఆ ప్రశ్న అర్థంగాలేదు రాధాకృష్ణకి. ఎందుకు చంపేయాలి - అని యెవరి గురించి వాపోయా వేసిన ప్రశ్న...? ‘వాళ్ల’ గురించా? తన బిడ్డ గురించా...? ఈ తండ్రి - యెవరి గురించి వాపోతున్నాడు...?

‘వాళ్ల’నయినా యెందుకు చంపేయాలి?...? ఔనెందుకు....? ఆ తండ్రి ప్రశ్న... యీ విధంగా రాధాకృష్ణ మనసులో ప్రశ్నలు వేసింది!

ఈ ప్రశ్నల్లో రాధాకృష్ణుడి నిన్న 'వాళ్ళ' కిట్ బ్యాగులు చెక్ చేసినప్పుడు చదివిన వాక్యాలు గుర్తొచ్చాయి. నిన్న ఎన్కౌంటర్ ముగిసేక, దొరికిన కిట్ బ్యాగులూ, తుపాకులూ.... తెచ్చి తనకు చూపించేడు ప్రభాకర్ జైన్. కిట్ బ్యాగుల్లోని.... 'వాళ్ల' డైరీలూ, రికార్డులూ-తనూ, ప్రభాకరూ...చాలా క్లీన్ గా స్టడీ చేశారు - అదనపు యిన్స్పెక్టర్ కోసం. ఆ సమయంలో కిట్ బ్యాగులు. మోసా తెచ్చిన-కానిస్టేబుల్లెవరినీ - దగ్గర వుండనీయలేదు సీక్రెసీ మెయింటెయిన్ జేయాలని! ఆ కిట్ బ్యాగుల్లో ఒకదాని మీద...

“మనం...మరో ప్రపంచాన్ని... కలగంటున్నాం....” ఎర్రటి అల్లిక దారంతో కుట్టిన అక్షరాలు, అందంగా కన్పించేయి.

ఆ కిట్ బ్యాగ్ విప్పి, వెదికితే - డైరీ, కొన్ని నోట్ బుక్స్ - ఓ యేడాది పసిబాలుని ఫోటో కన్పించేయి - ఫోటో వెనక -

“మీ రేపటి' కోసం... మా 'నేటి' ని త్యాగం చేస్తున్నాం...” వాక్యాలు!

ప్రభాకర్ వాట్నీ చూసి యేమీ స్పందించలేదు. తీసి, తనకిచ్చేసి - నోట్ బుక్స్ లో యిన్స్పెక్టర్ చూడసాగేడు. తను మాత్రం - ఆ వాక్యాలు అర్థం చేసుకొని... అల్లాడిపోయేడు. డైరీ తీసి, పేజీలు తిరగవేస్తే - ఎన్కౌంటర్ ముందరి రాత్రి... రాసిన పేజీలో...

“కలల్ని కనురెప్పలే కాటేస్తున్న కాలమిది... కవి యెవరో గానీ సరిగ్గా ఊహించేడు. మూడు దశాబ్దాల కిందట... ఓడిన పోరాటాన్ని, దశాబ్దికాలంగా రగిలించేం. మహేంద్రగిరి నుండి భద్రగిరి దాకా - అక్కడి నుంచి అటూ, యటూ రాష్ట్రాలు దాటినాం. సహచరులారా... మీరు వదిలివెళ్లిన కర్తవ్య నిర్వహణలో - నేను నిల్చున్నాను. ఇదిగో - యిక్కడ... మీ వారసులు నిల్చున్నారు...

నాకంతా ఉద్వేగంగా వుంది ! మళ్లీ యిలా...

వీపున కిట్ బ్యాగుల్లో, భుజాన తుపాకుల్లో, యివే అడవులూ, కొండల్లో... మూడు దశాబ్దాల కిందట ఒరిగిన వీరుల... వారసులు - స్లీనరీ సమావేశం!

నడచిన ఉద్యమబాటపై సమీక్ష.

నడవబోయే దారిపై చర్చ ! అనుభవాల కలబోత ! కొత్తగా దశాబ్దానికి చేరినవారి పరిచయం! నిర్బంధం నీలినీడ కారణంగా - దశంలోకి వచ్చిన వారే యెక్కువమంది ! నాకెందుకో... యిది నచ్చలేదు. నిర్బంధాన్ని అక్కడే జనం మధ్యనే యెదుర్కొని - అంచెలంచెలుగా అక్కడ ఉద్యమాన్ని అభివృద్ధి చేసి, ఆ అభివృద్ధిని అందుకునే స్థాయికి జనాన్ని తేగలిగేక - అంతకు మించిన కర్తవ్యంగా - యెవరన్నా దశంలోకి వస్తే బాగుణ్ణు...!

నిన్న అందరూ - నన్నడగటమే - అక్కా, నువ్వెలగొచ్చినావ్ ఉద్యమంలోకి? సత్యం సారు నాటి నించీ ఉన్నవట గదా - చెప్పవా అనడగటమే!

అప్పుడే నాకు ఉద్వేగం కలిగింది. ఒవైపు నాడు ఒరిగిన నేతలు గుర్తొస్తున్నారు. ఇంకోవైపు... సహచరుల దృఢ సంకల్పం!

చాలా చెప్పాలనుకున్నాను. ఉద్ధానం నుంచి, ఆదివాసీ నేలదాకా ఆనాడు సాగిన ఆందోళనలు, శత్రువు దాడి - జిల్లా కలలోలిత ప్రాంతం కావటం - ఊళ్లూ, గూడేలూ తగుల బెట్టటం - అరెస్టులు, ఎన్కౌంటర్లూ... నెత్తురు నిండటం - పోరాటం ఓటమి పాలుగావటం - ఎక్కడ నుండి ఆరంభించి, ఎక్కడ ఆపను...? కోరన్నతో ఆరంభించి... ఆరిక సోములుతో ఆపనా...? తప్పొప్పుల సమీక్ష.. అదృష్టమో, దురదృష్టమో - నేను అరెస్టు గాలేదు. ఎన్కౌంటర్ కీ గురికాలేదు. ఒక ఉద్యమ అనుభవంతో - మరో ఉద్యమానికి నడుస్తున్నదాన్ని ! ఓటమి నుంచి... విజయానికి...! ఔనా ? యేమో...! మళ్లీ గతమే పునరావృతమవుతున్నట్లుంది. నెలకో ఎన్కౌంటర్... సహచరులు... ముగ్గురూ... నలుగురూ... వారిగిపోవటం ! విద్రోహం పెరిగిపోవటం - నిర్బంధం నీలినీడ కమ్ముకోవటం... 'ఉద్యమబాటపై చర్చ'లో యీ విషయమీద రేపు మాట్లాడాలి...

రాధాకృష్ణ సీరియస్ గా చదవసాగేడు. అక్కడితో ఆ పేజీ ఆగిపోయింది ఆ ప్రక్క పేజీలో -

“ఆంధ్రాకు ప్రపంచబ్యాంకు ఋణం”

“జన్మభూమిలో పెట్టుబడులు పెట్టమని ప్రవాస భారతీయులకు ముఖ్యమంత్రి విజ్ఞప్తి...”

‘అణ్వస్త్రం దేశగౌరవాన్ని పెంచింది - ప్రధాని’ పత్రికల్లో వార్తల శీర్షికలు రాసి - వాటి క్రింద - తన కామెంట్స్ రాసుకుంది.

డైరీ చదివేక - రాధాకృష్ణ -

“... ఈమెని చంపి వుండాల్సింది కాదు...” మనసులో అనుకున్నానని - బయటికే అనేసాడు.

“...చంపటం, బ్రతికించటం... రెండూ మనచేతుల్లో లేవు. తుపాకులు నిర్ణయించేయి...” బదులిచ్చేడు ప్రభాకర్ జైన్!

“...వాళ్ల తుపాకులుకి ఆశయముంది...”

‘మన తుపాలకులకి... విద్యుక్త ధర్మముంది...’

మరింకేమీ మాట్లాడలేదు. మౌనంగా డైరీ మూసేసే - ఆలోచనల్లో పడిపోయేడు రాధాకృష్ణ....

“చావుని నౌకరీగా యిచ్చింది ప్రభుత్వం...” రాధాకృష్ణ ఆలోచనల్ని భగ్నం చేస్తూ, బంధువు వాపోయేడు.

“...కొడుకు - యీ నౌకరీకి వొప్పుకోలేదు. గాని, మా బతుక్కి మరో దారిలేదు. ఆడపిల్లల పెళ్లిళ్లు - తమ్ముళ్ల చదువులూ యింటిబరువు యెత్తుకోవాల్సి ఒప్పుకున్నాడు. మా పేదరికమే - కొడుక్కి మృత్యువయ్యింది...” తల్లి, దుఃఖపు గొంతు తెగింది...

“...సార్, మావాడు చనిపోయే ముందేమేనా మాట్లాడేడా?” కొడుకు ఆఖరిమాట కోసం ఆరా తీయసాగాడు - తండ్రి !

“విష్ణవం వర్ధిల్లాలి - అన్నాడట...” అన్యమనస్కుగా జవాబిచ్చేడు రాధాకృష్ణ. ఆశ్చర్యపోయేడు తండ్రి ! వింతగా చూడసాగేడు ఎస్సయి...!

రాధాకృష్ణ - యీ ధ్యాసలోనే లేడు! మరణానికి ముందర ‘వాళ్ల’ పై దాడి చేసినపుడు - ధైర్యంగా, మరణాన్ని ఛాలెంజ్ జేసి... సాగించిన వాళ్ల పోరాటమూ - మెన్ చెప్పారు.

ఆ చెప్పటంలో - అటువంటి ‘వాళ్ల’ను - మెన్ ప్రాణాలకు తెగించి హతమార్చామన్న భావనే వ్యక్తమైంది. ‘వాళ్ల’ తలల మీద ప్రకటించబడిన ‘విలువల’ మొత్తాన్ని గూడా లెక్కవేసి ఘనంగా చెప్పారు!

జెనూ-యిప్పుడు గుర్తొచ్చింది - ‘వాళ్లు’ తలల మీద ‘విలువ’ను లెక్కజెప్పిన మెన్ - ‘వాళ్ల’ దగ్గర వుండే డబ్బు సంగతి చెప్పలేదేం? ప్రతీ దశ సభ్యుడికీ, వీవున కిట్ బ్యాగు క్రింద - నల్లటి కేష్ బ్యాగు... మెడలోంచి వేలాడుతూ వుంటుంది! వందల నుండి... లక్షల దాకా అందులో వుండొచ్చు! అదంతా యేమైనట్టు...?

ఆ ప్రశ్నతో రాధాకృష్ణ యెదురుగా చూసేడు.

ఏడుపు మొహాలతో మృతుల బంధువులు కన్పించేరు. అప్పటికి, ఆలోచనల్లోంచి తేరుకున్నాడు.

ఇంతలో ఫోన్ మోగింది. ఎస్సయి, అందుకున్నాడు. అట్టించి మాటలు విని, రిసీవర్ మూసి -

“ప్రెస్ పీపుల్ సార్... బాడీస్ కోసం... యిన్ఫర్మేషన్...” చెప్పాడు.

“...మెయిట్ చెయ్యమను. మళ్లీ ఫోన్ చెయ్యమను...” చెప్పాడు రాధాకృష్ణ.

ఇంతలో - మృతి చెందిన మరో యిద్దరి పోలీస్ మెన్ బంధువులూ చేరుకున్నట్లుంది. గెస్టు హౌవుననీ, ఎస్పీ దొరగారున్నారనీ, గోలగా యేడ్వడదనీ యెన్ని హెచ్చరికలు చేసినా, దుఃఖపు కెరటాలు యెగసి తోసేసాయి. ఏడుపు మొరల్లో... చేరిపోయేరు.

కానిస్టేబుల్ విషయం చెప్పాడు. రాధాకృష్ణ వెంటనే లేచి, గది బయటకు మృతుల బంధువుల దగ్గరకు నడిచేడు. బంధువులను సానుభూతితో చూస్తూ, ఓ క్షణం విచారంగా మొహం పెట్టి, మౌనంగా నిల్చొన్నాడు. తర్వాత, గొంతు పెగుల్చుకొని-

“...జరిగిందానికి బాధపడ్తున్నాం. మీరు గుండెలు చిక్కబట్టుకోవాలి. మీకు ప్రభుత్వం నించి రావలసినవన్నీ రప్పిస్తాను...” మాటలు వెదుక్కోసాగేడు.

“...యేవి రప్పిస్తారు సారూ...! చావుకి - కిరాయి! మరోచావుకి... మరో బిడ్డకి నౌకరీ... యింతేనా?” యేడ్పు కంఠంతో ఓ బంధువు ప్రశ్నించేడు.

“...నిన్ననగా చనిపోతే, యిప్పటికి శవాలనే రప్పించలేదు. ప్రభుత్వం నించి రావలసినవిలాగే, రప్పిస్తారు తవరు...” నిష్ఠారంగానే యీసడించేడింకో బంధువు.

రాధాకృష్ణ మనసులో దుఃఖం నిండసాగింది. ఈ చావులూ, బంధువుల శోకాలూ, సకల జీవన చలన బంధాలనూ, చటుక్కున తెంపేసిన, ఆ ‘ఆపరేషన్’ ఆలోచించిన వాళ్లం - యిది ఎందుకాలోచించలేదు. మృత్యువు ‘వాళ్ల’ కేగాని, యీ వైపు వుండదనుకున్నామా? అయినా ‘వాళ్ల’ మృతి అయినా - దుఃఖం... అందరికీ ఒకటేగా. దుఃఖానికీ, శోకానికీ గూడా భోగభాగ్యాల్లాగా - వర్ణభేదముంటుంది... అరెస్టుయిన ఓ సందర్భంలో ‘వాళ్ల’లో ఒకడు తన యింటరాగేషన్లో చెప్పిన జవాబు గుర్తొచ్చింది.

ఇంతలో, బంధువుల ముందుకు, నలుగురు వ్యక్తులు వచ్చేరు. రాధాకృష్ణ వైపు చూస్తూ -

“...అన్ని బాడీస్ వస్తున్నాయా సార్...?” అని ప్రశ్నించేడో వ్యక్తి.

“అన్నీ... అంటే...?”

“పోలీస్మెన్తో బాటు ‘వాళ్ల’ బాడీస్...”

అప్పుడు రాధాకృష్ణకు అనుమానమొచ్చింది. ఆ నలుగుర్నీ, చుట్టూ వున్న బంధువులనూ అనుమానంగా చూస్తూ -

“మీరెవరు...?” ప్రశ్నించేడు.

“పౌరహక్కుల వాల్లం...”

“మృతులకు బంధువులు కారుగా...?”

“కాకపోతే రాగూడదా?”

“అందరికీ సమాధానాలు చెప్పాల్సిన అవసరం మాకులేదు...”

“యూ షుడ్ యాక్ట్ లీగల్లీ...?”

“వాటీజ్ యిల్లీగల్...?”

“మెన్ బాడీస్ రప్పిస్తూ ‘వాళ్ల’ బాడీస్ వొదిలెయ్యటం యిల్లీగల్...”

ఈ వాగ్వివాదం జరుగుతుండగా, ఎస్పీ ప్రభాకర్ జైన్, యిద్దరు డివిస్పీలూ, కొందరు మెన్, వారితోబాటూ, ఆ నియోజకవర్గ ఎమ్మెల్యే, అతని అనుచరజనం చేరారు. కార్లూ, వేస్టపై ప్రెస్ పీపుల్ గూడా వచ్చేరు. రాధాకృష్ణ, పౌరహక్కుల వారివైపు నిరసనగా చూసి, తిన్నగా ఎమ్మెల్యే దగ్గరికి నడిచేరు -

“...వచ్చేస్తాయి సారీ! ప్లేస్ ఆఫ్ క్రైమ్ యాజ్ డీప్ ఏజెన్సీ! కొండలూ, కోనలు మీదుగా పదిహేను కిలోమీటర్లు నడవాలి. నిన్న మధ్యాహ్నానికి ఎన్కౌంటర్ ఆగింది. గానీ బాడీస్ కోసం యెలా ముందుకెళ్తాం? ఎక్కడో ‘వాళ్లు’ మాటుగాసేరేమో? మరో రెండు గంటలు, సైలెంట్గా అబ్జర్వ్ చేయించాం. తర్వాత, మృతదేహాల దగ్గరకు ‘మెన్’ వెళ్లారు. ‘ముగ్గురిమెన్’ దేహాలు చెట్లూ, పుట్టల మధ్య! ‘వాళ్లు’ వీ పది దేహాలూ పడి వున్నాయి.

“అప్పటికి ఈవెనింగ్ ఫోర్ అయ్యింది. సన్ సెట్ తగ్గేవేళ, ఆ కొండల్లోంచి కిందికి జంక్షన్ కి దిగి రావటానికి ఎల్లీస్ట్ సిక్స్ అవర్స్ పడుతుంది. సహచరుల బాడీస్ మోస్తూ మెన్ దిగాలు పడిపోయారు. బాడీస్ తీసుకువెళ్తున్నప్పుడు మళ్లీ కాల్పులు జరిగితే అప్పుడు భారీ నష్టం మనదవుతుంది. అందుకని వెంటనే చుట్టుప్రక్కల గూడేల ప్రజల్ని పట్టుకోమన్నాం. గూడేల ప్రజలు పశువులపై కాల్పులు జరిగాయనీ, కాపరి వొకనికి గుండు దూసుకు పోయిందనీ యేడ్పు మొరల్లో కొంతమంది వుండగా, యెక్కువ మంది అరణ్యంలోకి పరారయ్యారు. చాలా యిళ్లు తలుపులు మూసేసి వున్నాయి. నచ్చజెప్పి, బెదిరించి పదిమంది జనాలను పట్టుకొచ్చేసరికి... పొద్దువాలే వేళయ్యింది. ఇంతలో సన్నగా చినుకులారంభించేయి. తడుస్తూ, నానుతూ, పొజిషన్ లో ఎలర్ట్ వుతూ, తమ సహచరుల బాడీస్ జనానికి చూపించి, పదిమంది చేత కిందకి మోయించుకొచ్చారు. నిజానికి తల్చుకుంటే ఆ దృశ్యం... చీకటి ముసిరేవేళ, చినుకులు, సహచరుల మృతదేహాలు, మళ్లీ కాల్పుల ప్రమాదం... రోమాలు నిక్కబడుస్తాయి...” రాధాకృష్ణ నిజంగానే, ఉద్యోగానికి లోనయి, గొంతులో నిన్నటి మెన్ స్థితి నంతటినీ పలికేంచేరు.

“...మరి, అంత కష్టపడి బయల్దేరి, మరి మధ్యలో యెందుకాగి పోయారు...? ఆ రాత్రే యిక్కడకు తెచ్చేయాల్సింది...” ఎమ్మెల్యేగారు, విసుగు కన్పించనీకుండా, ధ్వనింపజేసారు.

అర్థమైంది రాధాకృష్ణకు.

ఇప్పటిదాకా ‘వాళ్లు’ను ఎన్కౌంటర్ లో హతం చేయటమే ఒక విజయంగా, దాన్నే సాహసగాధగా తానూ, తన మెన్ భావించుకువొచ్చేం. తన లోలోపలి కథకుడూ కదలిపోయేడు. ఇప్పుడు, బాడీస్ రాక ఆలస్యంగావటం, ‘నిన్నటి’లోకి విజయగాధ వెళ్ళిపోయి, ‘నేటి’లోకి వైఫల్యం... యెత్తి చూపబడటం, రాధాకృష్ణలో నైరాశ్యాన్ని నింపింది.

...ఔను, యీ మొత్తం వ్యవహారానికి దూరంగా వుండాల్సింది... అనుకున్నాడు ఆ క్షణాన.

అది సాధ్యమా? డ్యూటీ... యిదంతా డ్యూటీ... డ్యూటీకి దూరంగా యెలా వుండగలను...?” అని జవాబు చెప్పుకున్నాడు. అప్పుడాయనలో మరికొన్ని ప్రశ్నలు బయల్దేరాయి.

“వాళ్ళు”ను హతమార్చటానికి ఉచ్చు బిగించటం ద్యూటీయా? ఈ “ద్యూటీ”కి పౌరహక్కుల వాళ్లన్నట్లు లీగాలిటీ వుండా. ఎన్నో యెత్తులూ, జిత్తులూ వేస్తున్నాం...యివన్నీ ‘ద్యూటీ’యే? యీ ప్రశ్నల పరంపరలోనే, మళ్లీ ఆయనకు పూర్ణకృత డైరీలో వాక్యాల గుర్తొచ్చేయి.

“...మనం గ్రామాలను విముక్తిజేసి, నగరాలను చుట్టుముట్టి, దేశాన్ని విముక్తిజెయ్యాలన్నది మన లక్ష్యంగా చెప్పుకొస్తున్నాం గానీ, మన శత్రువు, ముఖ్యంగా సామ్రాజ్యవాది, అట్నించుట - ఇప్పుడు గ్రామాలన్నీ ఆక్రమించేడు. ఇప్పటి గ్రామాలు, మన వ్యూహాత్మక గ్రామాల్లా లేవు. మారిపోయేయి. మనుషుల మధ్య సంబంధాలు మారిపోయేయి. ఒకప్పటి మన సానుభూతిపరుడే, యిప్పుడు ఆవలి పక్షంలో ఉంటున్నాడు. ఇవీన్న మనం గమనంలోకి తీసుకోవాలి. మూస పద్ధతిలో పంథా గురించి చర్చించొద్దు. మన వుత్రువు మూస పద్ధతి వాదిలేసి, కొత్త కొత్త పద్ధతుల్లో నిల్చుంటున్నాడు. నీళ్లని తోడి చేపల్ని వేటాడే పద్ధతి మరోవైపు అమలు చేస్తున్నాడు. తీవ్ర నిర్బంధం, లక్షల రూపాయల ఆశజూపి యిన్నార్మర్ల తయారీ, ముఖ్యంగా కొందరు పోలీసు అధికార్లు భూస్వామ్య, పెట్టుబడిదారీ వర్గాల బిడ్డలు. వాళ్ళు దీన్నంతటినీ ప్రతిష్ఠగా తీసుకొని, లిమిట్స్ దాటి, అంతా తామే అయి మనమీద కృర హత్యాకాండకు దిగుతున్నారు...”

రాధాకృష్ణ కిపుడు తను దాటిన లిమిట్స్ గుర్తొచ్చేయి.

రహస్యంగా యిన్నార్మర్లని సృష్టించటం, తమ పరిధిలోగానటువంటి యితర రాష్ట్ర భూభాగంలోకి వెళ్లటం, నిరాయుధంగా వున్నవారినయినా, బంధించే యత్నం చేయక వధించటం - అన్నీ తామే అయి, వద్య స్థలానికి ఆపరేషన్ పూర్తయ్యేదాకా యెవర్ని రానీయకపోవటం, ఇన్ని...యివన్నీ...లిమిట్స్ దాటి చేసిన ‘ద్యూటీ...?’

ఇన్నిజేసినా యిలా ‘వాళ్ల’ను రూపుమాపటం, సాధ్యమేనా? తుపాకీతో ‘వాళ్ల’ ఉద్యమాన్ని ఆపగలమా...? ప్రశ్న రూపుదిద్దుకోగా, జవాబుగా -

“తుపాకీతో ‘వాళ్ల’ ఉద్యమాన్ని విజయవంతం చెయ్యలేరు...” ప్రభాకర్ జైన్ మాట గుర్తొచ్చింది.

ఆలోచనల్లో వున్న రాధాకృష్ణను చూసి, ఎమ్మెల్యే -

“సరే. మళ్లీ వస్తాను. బాడిస్ వస్తే కబురు చెయ్యండి...” అని చెప్పి కదిలేరు.

పౌరహక్కుల వాళ్ళు - ఎమ్మెల్యేని పట్టుకొన్నారు. ‘వాళ్ళ’ మృతదేహాల కోసం బంధువులు వచ్చేరనీ, మృతదేహాలకు కర్మకాండ విషయంలో రాజకీయాల నడ్డుచూపగూడదనీ వివరించేరు. ఆ ఎమ్మెల్యే యేమీ అనలేక - “మళ్లీ వస్తానుగా... మూట్లాడతానని...” వెళ్ళబోతే ‘వాళ్ళ’ మృతదేహాల కోసం వచ్చిన బంధువులు కేకలు వేసారు.... అడ్డుగా నిలబడి! పోలీసులు

చేరారు. పోలీసులకి, ఎమ్మెల్యేకి వ్యతిరేకంగా వాళ్లు కేకలు వేసారు. మరణించిన 'మెన్' తాలూకా బంధువులు - వీళ్ళకు వ్యతిరేకంగా కేకలు చేసారు. అంతా, ఘర్షణమయమైంది. తుపాకుల పోలీసులుగానీ, ప్రజా ప్రతినిధిగానీ ఆ ఘర్షణను ఆపలేకపోయారు. ఇంతలో -

వరుసగా రెండు జీవులూ, వాటి వెనుక ఆర్డీసీ బస్సు, దాని వెనుకో వేనూ....హారన్లు మోగించుకు వచ్చేయి. వెంటనే రాధాకృష్ణ మెన్ ని ఎలర్ట్ చేసాడు. గొడవ పడుతున్న జనాలను చెల్లాచెదురు చేసి, వచ్చిన వాహనాల చుట్టూ పోలీసు వలయాన్ని యేర్పరిచేరు. బస్సులో గల దేహాలను జాగ్రత్తగా దింపించి, అప్పటికే సిద్ధం చేసిన వేదిక మీదకు చేర్పించేరు. దేహాల నిండుగా, వస్త్రాలు కప్పేసి వున్నాయి. శవవాసన రాకుండా సెంట్ అయినా గొట్టినట్లు లేదు. రాధాకృష్ణ మృతుల బంధువులను పిలిపించేరు. ఎమ్మెల్యేతో పాటుగా అందరూ దేహాల వద్దకు చేరినారు. రాధాకృష్ణ బాధాతప్త హృదయంతో, మృతదేహాల మీది వస్త్రాలను తొలగించేరు! అంతే...విద్యుత్ షాక్ కి గురయినట్లు వెనక్కి తూలిపోయేరు!

ఆలివ్ గ్రీన్ యూనిఫాంలో మరణించిన 'వాళ్ల' దేహాలవి!

మృతుల బంధువులు -

“మా బిడ్డలని దెచ్చామని 'వాళ్ల'ని తెచ్చి చూపిస్తారేటి? మా బిడ్డల శవాలని చూపండి బాబులూ...చూపండి. మా గుండెకోత... మీకింకా అర్థంగాదా...?” ఆక్రోశించేరు.

రాధాకృష్ణ సీరియస్ గా ఎస్పీవైపు చూసేరు. ఎస్పీ అయోమయంగా బస్సునీ, వేనునీ, జీవులనూ, మెన్ నీ చూసేడు. ఆ అధికార్ల అనుమానపు చూపుకి బస్సు, వేనూ, జీవులూ, మెన్... పరిసరమంతా ముద్దాయిల్లా గజగజలాడినాయి.

“...అంతా అయోమయంగా వుంది సార్! ఎలా జరిగిందో అర్థంగాలేదు. నిన్న రాత్రి... చీకటి, వర్షం, బాడీస్ ని ట్రైబ్ పీపుల్ కప్పగించి మోయించేం. కింద జంక్షన్ కి చేరేసరికి పడకొండు దాటిపోయింది. ఆ రాత్రి, ఏజన్సీ రూట్, యెక్కడ మందు పాతర పేలుద్దో, ఇవన్నీ ఆలోచించి, జంక్షన్ లో గెస్టు హాస్ లో వుండిపోయేం. ఎవరం అనుమానించలేదు’

సంజాయిషీగా ఎస్పీ యేదో చెప్పబోయేడు.

“...మోసిన సవరోళ్లే యీ పనిజేసుంటారా...?” ఎమ్మెల్యే ప్రశ్నించేడు.

“...బాడీస్ నిండుగా గుడ్డలు కట్టేసి అప్పజెప్పటంతో, మళ్లీ యిప్పటిదాకా చెక్ చెయ్యలేదు. కప్పిన గుడ్డల్నే చూసేంగానీ, వాటికింది దేహాల్ని...” ఎస్పీ, మాట కట్టేస్తూ

“మరివుడెలాగా...?” ఎమ్మెల్యే, అడిగేడు.

“ముందు యీ బాడీస్ ని బస్సెక్కించండి. జనాలని దూరంగా పంపెయ్యండి. ఎవరికేం చెప్పకండి. ఇన్ క్లూడింగ్ ప్రెస్ పీపుల్...ఊ...ఊ...” అని ఆదేశాలు జారీచేసి, అక్కడి

నుండి రాధాకృష్ణనూ, ఎమ్మెల్యేనీ, ఎస్సీనీ... తీసుకుని ఛాంబర్లోకి నడిచేడు ప్రభాకర్ జైన్. ఆయన బాడీస్ వచ్చినపుడే వచ్చేడు.

రాధాకృష్ణకు అంతా అయోమయంగా వుంది. ఇదంతా తను రాస్తోన్న కథా...! రాయదల్చిన కథలో తుదకు వాస్తవ ఘటనలా...?

ప్రభాకర్ జైన్ గొంతు విప్పేడు.

“...అజాగ్రత్త వలన జరిగిందిది. ముఖ్యంగా, అభద్రతా భయం వల్ల గూడా! సరే, యేమైనా ఫేస్ చెయ్యాలిందే!” అన్నాడు.

“ఔను. ఫోలీస్ బాడీస్ లేకపోతే, బంధువులు ఊరుకోరు...” ఎమ్మెల్యే.

“ఔనాను. బాడీస్ తేవాలి...” రాధాకృష్ణ.

“...‘వాళ్లు’ ప్లాన్స్గా చేస్తే, తప్పక వెళ్లేవాళ్లమీద ఎటాక్ వుంటుంది. లేదూ, సవరలే కసికొద్దీ మనల్ని యిబ్బంది పెట్టడానికి చేస్తే ఫర్లేదు. లేదా మెన్ బాడీస్ తీసుకుపోయి, ‘వాళ్ళ’వి అడవిలో వదిలేసారు, అన్న కసికొద్దీ చేస్తే వారిపై కన్నేయాలి...” ప్రభాకర్ జైన్

“...ఒకవేళ యెవరేనా... మెన్లో ‘వాళ్ళ’...” ఎమ్మెల్యే మాట సగంలోనే ఆపేసారు.

“‘వాళ్ళ’ బాడీస్ పది. మనవి మూడు. ఆ మూడు బాడీస్ రావటంతో యెవరమీ అనుమానించలేదు...” ప్రభాకర్ జైన్

“సరే, యిప్పుడు, మెన్ గూడా భయపడ్డారు... వెళ్లటానికి! అదనంగా ఫోర్స్ రప్పించాలి...” రాధాకృష్ణ.

“అక్కర్లేదు. ఈ ఫోర్స్ చాలు. గానీ, ఓ పని చెయ్యాలి. ఆ పౌరహక్కుల వాళ్ళని వెంటబెట్టుకు వెళ్దాం. అప్పుడు సేఫ్టీ వుంటుంది...” ప్రభాకర్ జైన్.

రాధాకృష్ణకిదంతా తప్పుడు పద్ధతుల అమలు వల్ల యేర్పడ్డ విషాదమన్నిస్తోందిపుడు. మరి ‘వాళ్ళ’... ‘వాళ్ళ’ విషాదమూ... తప్పుడు పద్ధతుల ఫలితమేనా...?

“సరే, పౌరహక్కుల వార్ని నేనూ చెప్పి వొప్పిస్తాను. పదండి, బయల్దేరండి మరి...” ఎమ్మెల్యే లేచారు. అందరూ బయటికొచ్చి, పౌరహక్కుల వారికోసం...కబరు పంపేరు. వాళ్లు వచ్చేరు. విషయమంతా విన్నాక, మొదట ఒప్పుకోలేదు. అయితే, రాధాకృష్ణ, ఎమ్మెల్యే నచ్చుచెప్పాక అంగీకరించేరు. అయితే, రెండు షరతులు పెట్టారు.

పౌరహక్కులవారూ, పదిమంది ప్రజలు మాత్రమే, స్పాటికి బాడీస్ కోసం వెళ్తారు. ఫోలీసులు తోడు రాగూడదని వొక షరతూ, వచ్చేసిన ‘వాళ్ళ’ మృతదేహాలు మూడింటినీ, ‘వాళ్ళ’ బంధువుల కప్పగించాలని మరో షరతు!

అంగీకరించక తప్పలేదు అధికారులు!

అప్పుడు అర్జీసి బస్సులో పౌరహక్కుల వాళ్ళూ, కొంతమంది ప్రజలూ, బయల్దేరారు.

ఇటువైపు. బస్సులోంచి దించిన 'వాళ్ల' దేహాల మీద 'ఎర్రజెండా' లు కప్పి బంధుమిత్రులు మోసుకు పయనమయ్యారు. వాళ్లలో యెవరో....

“పడమటి దిక్కు నెన్నియ్యలో...

పొద్దు గుంకిందెన్నియ్యలో...

వారిగిన అన్నల కెన్నియ్యలో, ఎర్రనిదండాలెన్నియ్యలో...” పాట యెత్తుకున్నారు...

ముందుకు కదిలేరు.

సాయుధ బలగం, గుడ్లప్పుగించి చూస్తూ నిలబడిపోయింది. ఎమ్మెల్యే అనుచర జనం వెళ్లిపోయారు...

కథా. వర్తమానమా...?

కథకయినా,

వర్తమానానికయినా,

యిది ముగింపేనా, సంశయంలో రాధాకృష్ణ! ★

అరుణతార, సెప్టెంబర్ అక్టోబర్ 1998